

Ze sborových akcí

Út	20. 11.	10:00	do 12:00; setkání maminek
Út	20. 11.	14:30	setkání starších věkem
Út	20. 11.	19:00	ekumenická biblická hodina (Pavel Filipi)
Čt	22. 11.	19:00	rozhovor konfirmandů se staršovstvem a rodiči
Ne	25. 11.	9:30	bohoslužby (E.Čašková) konfirmace
Út	27. 11.	14:30	setkání starších věkem
Pá	30. 11.	17:00	vyrábění adventních věnců v 1. patře v Korunní
Ne	2. 12.	9:30	bohoslužby
Út	4. 12.	14:30	koncert pro nejen starší věkem
Út	4. 12.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	4. 12.	19:00	biblická hodina
Čt	6. 12.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Čt	6. 12.	19:30	Promítání filmu Šitkredit v rámci akce Promítej i ty společnosti Jeden svět.
Čt	6. 12.	19:30	bohoslužby s VP dle Linské liturgie, Martin ve Zdi
Ne	9. 12.	9:30	bohoslužby, při bohoslužbách zazní gospely (YMCA Tensing)
Ne	9. 12.	11:00	do 16:00; adventní trh ve prospěch neziskových organizací, divadlo pro děti
Po	10. 12.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	11. 12.	14:30	setkání starších věkem
Út	11. 12.	19:00	biblická hodina
Čt	13. 12.	19:00	schůze staršovstva
Út	18. 12.	14:30	setkání starších věkem
So	22. 12.		generálka na vánoční hru
Ne	23. 12.	9:30	dětské vánoční bohoslužby
Po	24. 12.	15:00	Štědrý den, bohoslužby (Pavel Filipi)
Út	25. 12.	9:30	Hod Boží vánoční, bohoslužby, VP (Ester Čašková)

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb*, *Jana Šarounová* a *Barbora Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Dorost

Obsah

Žádná tma pro tebe není temná, noc jako den svítí	2
Konfirmace I.	5
O společných schůzkách mládeže a konfirmandů	6
Hvozdnice	6
Sborová rodinná dovolená	9

Žádná tma pro tebe není temná, noc jako den svítí

Kázání Petra Slámy při rozloučení s Lukášem Laichterem

Ž 139, 1–12 a Mt 5,4

Měl rád světlo, potřeboval ho silněji než ostatní. Vzpomínám si, jak mi před mnoha léty líčil terapii světlem, na kterou tehdy chodil. Těžce snášel tmu. Věděl o ní, o té v sobě i o té venku. Měl na ní zvláštní citlivost, tma ho pronásledovala a zraňovala víc než ostatní lidi, kteří když se setmí, zavřou oči a spí.

Měl to tak v životě rozdané, že bděl, že za tmy nezavíral oči, ale buď se trápil, nebo s tmou bojoval. Sám jsem ho poprvé potkal kolem poloviny osmdesátých let, kdy se začal objevovat při polooficiálních akcích inspirovaných francouzským klášteřem v Taizé. Nadchlo ho hnutí Archa, síť komunit postižených a zdravých, žijící pospolu s představou, že právě v postižených se s námi setkává Kristus. V 90. letech doprovázel tehdy u nás skoro neznámého zakladatele hnutí Jeana Vaniera po Čechách. Vím o několika lidech, které toto setkání celoživotně nasměrovalo. V intencích Archy pak v Čechách vznikla společnost Duha, u jejíhož rozjezdu Lukáš byl. V první polovině 90. let patřil k prvním z těch, kteří s nadací Člověk v tísni plánovali pomoc lidem ve válkou zmítané rozpadající se Jugoslávii. Neplánoval jen jako logistik od

Nazdar, ahoj Lukáši! To bychom dnes všichni chtěli říct. Ale právě to už nejde, na to už je pozdě. Lukáš odešel. Máváme a napínáme zrak na břehu temného oceánu, který ho vzal s sebou. Pozůstali, zůstali jsme na břehu života. S Lukášem jsme ještě nebyli hotoví – anebo jsme si třeba mysleli, že ano, ale jeho nezvratný odchod teď ukazuje, kolik toho zůstalo k vysvětlení, k vyslyšení, k projasnění a k odpuštění. Lukáš byl – a není.

Ze zasedání staršovstva 8. listopadu 2012:

Staršovstvo mimo jiné projednalo následující:

- rozhovor staršovstva se seniorem br. Mazurem v rámci plánované vizitace nad tématy: nedělní bohoslužby, všednodenní sborová činnost, ekumenický život, radosti a starosti bohatého a velkoměstského sboru, sbor a farář, staršovstvo,
- příprava mimořádného sborového shromáždění na 11.11.2012 ve věci rozpočtu,
- plán akcí na další období (viz. poslední strana Hroznu),
- příprava vánočního programu,
- z hospodářských záležitostí:
 - správa sborového domu, uvolnění bytů, nutné rekonstrukce
 - schválení prostředků na pokrytí nákladů spojených s divadlem pro děti, výrobou poutače na tržiček, výrobu vánočních balíčků pro seniory a děti
 - správa sborových financí a plán rozpočtových priorit v roce 2013
 - perspektiva samofinancování církve v příštích letech
 - dary potřebným sborům naší církve
- vyslechlo zprávu „sálové komise“ o stavu příprav na obnovu sborových prostor v 1. patře sborového domu,
- schválilo zřízení archové sbírky na podporu pozůstalých dětí farářky Ireny Škeříkové,
- korespondence, návrhy a žádosti o podporu, projekty,
- svolalo příští schůzi na 13.12.2012.

dpop

Pojďte s námi na prohlídku do **Strahovského kláštera**, v neděli 16. prosince po zkoušce dětské vánoční hry. viz www.strahovskyclaster.cz
Bližší info u sborové sestry nebo B.Uličné.

Foto z rodinné neděle – kázal br. Farář Filip Šimonovský z Rumburku a po bohoslužbách proběhlo v sále představení občanských iniciativ, které se věnují romským dětem. Následovala diskuse.

Pozvánka do Muzea Karla Zemana

kdy: 18.11. po nedělní sborové kávě

zeleného stolu, ale konvoje pomoci do Bosny sám doprovázel. Existují svědectví o tom, jak se nebál první linie, ale s nasazením života plnil svou misi. Ano, byl misionář. K tomu, co považoval za dobré, chtěl strhnout i lidi okolo. Samozřejmě často za cenu konfliktu. Byl u zrodu filmového festivalu Jeden svět. Dlouho předtím, než se festival podařilo etablovat ve veřejném mínění, Lukáš doma po večerech pořizoval titulky k filmům, které měly probouzet svědomí nově svobodného a k blahobytu se nesoucího národa. Lukáš chtěl pomáhat s nasazením, ale také profesionálně. Vystudoval speciální pedagogiku a v oboru pak v celku pracoval nejdelsí část života, ať už to byla zmíněná Duha, Jedličkův ústav nebo – teď naposledy benešovský Rytmus. Osvěta a pomoc, to byl program, který zdědil po svých předcích, nakladatelské rodině Laichterových. Osvěta a pomoc, zápas s tmou v sobě i venku, to je něco, co ho pohánělo dopředu, ale i vnitřně stravovalo.

Pro mnohé byl vzorem a tahounem; někým, kdo suverénně překračuje meze toho, co prý nejde. Na svatebním oznámení s Janou měli verš z žalmu: „Čím jsou střely v ruce bohatýra, tím jsou synové zplazení v mládí. Blaze muži, který jimi naplnil svůj toulec.“ (Ž 127,5) V tom smyslu je tedy Lukáš blahoslavený, svůj toulec naplnil opravdu bohatě, když jim s Janou Pán Bůh dal tři

syny, Štěpána, Prokopa a Jakuba. Jsou-li kluci šípy, byl Lukáš lukem. Vystřeloval je do dálky, podnikal s nimi daleké cesty, chtěl, aby znali barvy světa, aby se v něm orientovali a nebáli se. Měl je nadevše rád a takhle je otužoval.

Dlouhý kus cesty v Lukášově zápase s tmou ušla a vůbec z největší blízkosti ji poznala jeho žena Jana. Jestli má Pán Bůh anděly, které svým dětem posílá, aby jim trochu posvětili na cestu, tak takovým andělem Lukášovi byla Jana. V Bibli o tom sice nečteme, ale v jedné písni Karla Kryla se zpívá se o andělu, kterému polámali křídla. Křídla polámaná blízkostí toho, koho měl anděl chránit, když tma opakovaně vítězila – i bez křídel ale dál jeho anděl.

Jako pokřtěný evangelík měl Lukáš kmotru, svou tetu Martu Laichterovou. Sledovala jeho cestu od narození a asi měsíc před smrtí mu v předtuše milujícího člověka napsala dopis, kterým ho volala na břeh života. Psala v něm: „Byla jsem a i teď jsem hrdá, že mám takového synovce, jako jsi Ty. Vždycky mě bolelo a těžce jsem nesla každé tvé trápení... Právě teď to tak nevidíš, ale dokázal jsi v životě řadu věcí. A to nejen v Bosně, ale i tady v Čechách... Vidím tě v hlavním sále městské knihovny, jak jsi promítal filmy hrstce návštěvníků. A teď je to kolos. A práce mezi lidmi, kteří na pomoc čekají, protože si sami nemohou pomoci... Prosíme tě, roz-

hodni se pro nás, přes všechno své zklamání a zármutek.“

Nestalo se tak, zklamání a zármutek převážily. Tma Lukášovi zastřela výhled. Na nejnižším stupni životní houpačky tak Lukáš naplnil jiné blahoslavenství, Ježíšova slova: „Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.“ (Mt 5,4) V tu chvíli na tomto světě zřejmě nebylo síly, která by ho potěšila. Lukáš zůstal na milost nemilost už jedině síle, která není z tohoto světa. Kam se to vydal, o tom nevíme. Ale je tady tradice víry, která i ty temné vody okolo břehů života vidí jako oblast poddanou Boží ruce. „Žádná tma pro tebe není temná, noc jako den svítí.“ Stvořitele a dárce života i smrti si nedovedeme nijak představit. Můžeme nekonečně vynásobit jeden okamžik, mluvit o bezhraničné velikosti bytí. Křesťanská tradice víry, křesťanská „parta“, jak Lukáš říkával, má ale Bibli. A v ní má napsané, že ono nekonečné bytí má jméno, to jméno je Hospodin, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. V Bibli se o něm s nadšátkou, v metafoře, mluví tak, že má ruce, kterými svět stvořil a drží, a má srdce, které se svírá láskou ke svému stvoření, a má tvář, kterou k nám láskyplně obrací a sleduje nás jako otec

nebo matka sledují své děti. Ve svém stvořeném světě, v čase, který stvořil, se s námi Bůh setkává. Vyústěním Bible je příběh o tom, jak na svět přišel člověk Ježíš z města Nazaret, který žil naplno lásku a víru. Zemřel o jedenáct let mladší než Lukáš. Pán Bůh ho ale poté, kdy byl popraven, vytrhl ze smrti. Radostně nad jeho životem prohlásil, že právě takhle si to při stvoření představoval. A tomu se říká evangelium: že Pán Bůh staví na hlavu představy o úspěšném životě. Milující Bůh střepy našich životů padající ke dnu zániku, zapomnění a nesmyslu zachytává, vytahuje, slepuje a uzdravuje. Pán Bůh má perspektivu, kterou nemá nikdo jiný, z té nás zná lépe než my sami sebe, zná nás v čase našich životů, zná nás i tehdy, když ocitneme mimo tento čas. Je tu naděje, že jednou v jeho náručí se my všichni najdeme v plném světle, ospravedlnění a usmíření. Amen.

Uveřejněním kázání jsme chtěli vzpomenout na Lukáše, který do našeho sboru patřil a kterého mnozí z nás znali, často právě jako toho, kdo bojuje za nejslabší a nejzranitelnější. Jeho život se uzavřel v květnu roku 2012. Místo po něm zůstává prázdné, zvláště v životech jeho nejbližších. Pro ně vyprošujeme sílu a naději.

rozhovoru. Někdy také z Davle šli jsme kol kostela sv. Kiliána příkrou stezkou vzhůru a pěšinami polními do Hvozdnice, odkud pak krásný rozhled přes údolí vltavské. A ve Hvozdnici

hojně bratří a sester, toužících po ži-
vém náboženství. Není divu, že jsem rád přicházel do Hvozdnice.“

(ze vzpomínek profesora Ferdinanda Hrejsy vybral MW)

Sborová rodinná dovolená

Uvítali byste možnost strávit společně s dalšími členy sboru týden dovolené někde v přírodě? Uvažujeme o tom, že vedle tradiční rodinné rekreace táborového typu (která se poslední roky konala v Orlovech) bychom uspořádali ještě pobyt, který by mohl vyhovovat i těm, kdo z různých důvodů na „tábor“ jet nemohou nebo nechtějí. Máme představu, že by ubytování bylo skromnější (ale pod střechou), s vlastním vařením a volným programem. Plánovaná by byla jen krátká večerní pobožnost, ale mohli bychom podle chuti chodit na výlety nebo odpočívat doma, domluvit se mezi sebou na spo-

lečné akci nebo třeba na hlídání dětí. Zkrátka pobýt spolu. Účastnit se mohou všichni: rodiny s dětmi, manželé bez dětí i jednotlivci, a to bez ohledu na věk. Mohli byste pozvat i své přátele.

Jako vhodný termín se jeví poslední týden v červenci. Abychom mohli nějaké ubytování shánět, potřebujeme vědět, jestli by o to byl zájem. Prosíme, promyslete to, a kdybyste o společný týden stáli, dejte **do konce roku** vědět v občůdku Manekin B. Uličné nebo sborové sestře nebo faráře.

Díky. Těšíme se, že to vyjde.

B. Uličná a E. Čašková

NŠ listopad 2012

4.11.2012	Jarmila	Filip	Evangelium v Samaří	Sk 8,1–25
11.11.2012	Eva	Mírka	Na cestě do Gázy	Sk 8,26–40
18.11.2012	Blanka	Čáša	Vzkříšený Pán povolává Saula	Sk 9,1–3
25.11.2012	Zuzka	Helena	Petr naveden ke křtu pohana	Sk 10,1–48 a 11,1–18
2.12.2012	Jarmila	Zdenka	Petr vysvobozen	Sk 12,1–24

Píseň: 102 Svítá – Zastávka Boží (Já přivítat chci Pána)

Druhý den se pokračovalo ve hrách, denních potřebách, atd. Poté se šlo na procházku do lesa, kde děti sbíraly přírodniny a lícily pasti na dospělé. Pak si výprava zabalila zavazadla a po nějaké době naplněné hrami (např. fotbal) si společně udělali ohníček, opékali jablka a vedoucí pokuřovali dýmky, což byl špatný příklad pro děti. Také byly oslaveny Juditčiny narozeniny. Potom se již bez Mikuláše všichni vydali na autobus. Byl už pomalu večer. Do Prahy dorazili za tmy. Vedoucí vrátili všechny děti a poté se všichni šťastně rozešli do svých domovů.

Od těch dob je vyhlášen zatykač na osoby: Mikuláš a Judita Vyměta-

lovi, Helena a Adelaida Wernischovy, Jarmila a Jakub Raisovi, Tomáš Payne, Ludvík a Dan Myslivec.

Kdybyste je někde potkali, neprodleně je přiveďte na policii, neboť jsou obviněni z pošramocení obce Hvozdnice, celé dopravy mezi Prahou a Hvozdnicí, atd.

V Hvozdnici se všem líbilo a pobyt zakončí řádným posezením ve vazbě.

Zdraví Adelaida W.

„Líbilo se mi proto velice ve Hvozdnici. Však i cesta z nádraží v Bojově do Hvozdnice s bratrem Bezděkem, který přicházel vždy buď sám nebo se členy rodiny naproti, byla velmi příjemná. Vedlať lesní stezkou stále vzhůru za bratrského

Konfirmace I.

25.11.2012 proběhne v našem sboru konfirmace – při této příležitosti chceme začít uveřejňovat v Hroznu nový seriál s fotografiemi z konfirmací v našem kostele v dřívějších letech. Proto budeme rádi, když nám fotografie zapůjčíte a připojíte k nim krátkou písemnou vzpomínku. Začínáme dnes rokem 1950, ale v dalších dílech se můžeme vracet více do minulosti, nebo se naopak přibližovat současnosti.

Konfirmováno bylo tehdy celkem 30 konfirmandů (17 dívek, 13 chlapců). Poznají se mezi nimi někteří, kdo stále patří do našeho sbo-

rového společenství? Konfirmaci vedl tehdejší farář sboru Bedřich Jerie spolu s vikářem Jaromírem Sklenářem (který ovšem záhy ze sboru odešel na samostatné místo, vystřídán vikářem Jiřím Tytlem). Oba sedí v první řadě. Konfirmační cvičení trvalo asi 8 měsíců podle příručky B. Jerieho „Z pramenů života“. Z této příručky také byli konfirmandi během konfirmace zkoušeni před celým sborem. Součástí konfirmace byla tehdy večere Páně, k níž konfirmandi poprvé přistupovali. Malý incident nastal, když konfirmandi stáli kolem stolu Páně, naslouchajíce proslovu

kurátora dr. Lukla; tu jeden z nich omdlel, spadl na kurátora a ten na stůl Páně. Situaci zachránil přítomný dr. Stejskal (otec jednoho z konfirmandů), nešťastníka uchopil za nohy

hlavou dolů, takže se mu vrátila krev do hlavy a chlapec zůstal na nohou až do konce.

Pavel Filipi

O společných schůzkách mládeže a konfirmandů

Tento rok jsme se rozhodli spojit dorost s konfirmandy, abychom byli větší parta, a mohli si tak užít rozmanitější společenství vrstevníků společně s naší paní farářkou, Ester Čáškovou. A tak se už od září každou středu v šest hodin večer scházíme a příjemným způsobem, kdy nás obohacuje příručka od Petra Galluse, Davida Balcara, Zdeňka Šorma a Lydie Férové, procházíme konfirmační

otázky a diskutujeme nad nimi i nad dalšími tématy, která nám víra přináší. Po celou dobu panuje pohodová atmosféra, s občerstvením a dobrou náladou, kterou si sice vždy nepřinášíme s sebou, ale pokaždé s ní odcházíme. Samozřejmě nechybí ani zpěvníky a hlavně bible, se kterou se učíme čím dál tím zručněji pracovat, v ní hledat a chápat Boží slovo.

Anna Zikmundová

Hvozdnice

Vzpomínka na dětský víkendový pobyt

Již brzy odpoledne se před kostelem sešla devítičlenná skupina tvořící stejného živočišného druhu, zvaného člověk. Byli obtěžkáni zavazadly, ale přesto se odhodlaně vydali na dlouhou, předlouhou cestu na vlakové nádraží Praha–Braník. Kuba a Adelaida mastili na Adelaidině akordeonu karban, ostatní děti si prohlížely katalog Lega a Helena a Mikuláš obstarávali děti, které potřebovaly na záchod. Nakonec se všichni šťastně nacpali do vlaku a posléze

z jednoho vagónu vyhnali svou přítomností všechny ostatní cestující. Ve vlaku se povídalo, karbaníci Kuba a Adelaida opět hráli karty. Průvodčí nám zkontroloval lístky a následně také prověřil, jestli v katalogu Lega jsou nějaké vlaky. Naštěstí byly. Po nějaké době všichni vystoupili z vlaku ve stanici Bojov a absolvovali výšlap strmými lesními schody a pochod lesem až do Hvozdnice, do Husova domu.

Poté přijela další vedoucí, sborová sestra Jarmila, kterou děti uvítaly ncvičeným zpěvem a tancem na píseň Waldemara Matušky, Růže z Texasu. Všichni byli ubytováni na půdě, kde děti neustále řádily a lezly po trámech. Když se ty osoby najedly a zařídily vše potřebné, zahrály si taky nějaké hry a vydlabaly dvě dýně, do kterých daly svíčku. Jednu umístily na strom a druhou na zem, jakožto hlavy Samsonových nepřátel. Hlavním tématem víkendovky totiž byl silák Samson, o němž si povídali po celou dobu pobytu. Tak se zpívalo ze zpěvníku Buď tobě sláva za do-

vodu elektrických kláves pod prsty Ády a také se hrálo na její harmoniku. Děti si oblíbily i kocoura Ferrarriho, který naštěstí nikomu neublížil, jenom poškrábal a pokoušel Adelaidu, kterou si ovšem taky nejvíc oblíbil. Všichni byli na návštěvě kotelny, kde pekelně přiložili do kamen. V noci děti celou dobu kecaly a šramotily, až si paní farářka, též obývajcí Husův dům, přišla stěžovat. Ani dospělí se dobře nevyspali, protože v noci Mikuláš nebozízkiem otevřel lahev vína (přítom notně postříkal zeď, což se podařilo důmyslně skrýt) a následně co zbylo, vypili. Čilé byly jenom děti.